

39. Els núvols

Blanc sobre blau, els núvols, pel cel d'aquests matins,
passen sense l'angúnia de cap ànima a dins ...
Matins de març, on sembla que la vida comenci i nosaltres tornem, verges en el silenci,
a l'esperança del primer dia del món!
Els núvols fan el cel més blau i més pregon.
Somnis de l'aigüa. Entorn de la seva presa,
l'aire els dona una forma gairebé per sorpresa,
un límit on l'atzur. Fàcil com la cançó
del flabiol als llavis, plens de sol, del pastor,
la seva ombra camina sobre l'aigua captiva
dels rius, dels llacs i de les mars. I jo, a la riba,
penso, en veure'ls passar, per quin caprici els déus
fan i desfan per sempre meravelles tan breus ...

-11-

-14-

21. Cançó a Mahalta

Com dos infants que van per un bosc de rondalla,
agafades les mans i els cors,
seguim el caminet que entre jardins davalla
cap al país dels teus records.
Anem a una ciutat pintada en gris i en rosa,
poblada de rostres amics,
on un somni vençut, però immortal, reposa
sota nobles porxos antics.
On la Felicitat i la Malenconia
volen de cor a cor ensems,
i sembla que la pau humil de cada dia
dugui la pàtina del temps.
On, en interiors de secreta elegància,
fermenta el perfum de les flors,
i guarden els divans, amb lloable constància,
la jove empremta del teu cos.

-9-

-3-

Al Present

Tal com un Déu es dreça davant l'Eremitat
i la mesura tota amb el seny i amb els braços,
jo em dreço davant teu, o Present!, despullat
de somnis massa vells i de records ja lassos.
El passat se'm desfà. M'enlluerna el futur.
Cal un petit espai a la meua poquesa.
¿Un moment que flueix, gota d'un riu obscur,
podrà ser, solament, la meua eterna presa?
Alguna nit molt íntima, i distès amb esforç,
m'he dit, en l'interval dels somnis i els records:
-L'eternitat és sols un present que s'eixampla,-
Potser l'arrel divina que és soterrada en mi,
¿és sols aquest afany, tan difícil de dir,
de viure en un present una mica més ample?

-10-

-15-

On, al cor de la nit, quan el silenci es glaça,
vibra l'ànima dels retrats,
i pels llargs corredors cruix dolçament la passa
dels morts encara no oblidats.

On tot és net, i riu la mar a les finestres,
i el sol és alt i molt segur.

On les platges, cenyides d'atzutzenes silvestres,
són clares i esquerpes com tu.

Allí una barca antiga, que un vell patró governa,
rellisca, mansa, mar endins,
i et porta, sempre infant, cap a la pàtria eterna
de les sirenes i els dofins.

-i clous els ulls. ¿Retrobes, en la mar de
l'ensomni,

la barca que et torna a buscar?

Ah, no em deixis en terra! Fes-me lloc al teu
somni,

Mahaltal Sóc el teu germà!

-7-

-2-

Senyor, ¿Tu no voldries
reblar les torques dels meus extrems afeblits
perquè mai no s'aflluixin les meves melodies?
Jo vull ésser constant en els plors i en els crits,

Quants cops l'hauria volgut muda
per no sentir la música falsa del seu accent!

Sóc tan sovint com una corda fluixa i vençuda
que vibra malament!
Amb un rime feixuc, enganyat i lent,
àtona, corrompuda,

corda desafinada, la meua ànima ment.
Quants cops l'hauria volgut muda
per no sentir la música falsa del seu accent!

Que sigui la meua ànima la corda d'un llaut
per sempre igual i tensa
i que el destí no em pugui arrencar, decebut,
sinó una sola nota, invariable, immensa.

Una nota molt greu i molt constant. Vençut
no sigui mai el clau que tba i que defensa
la viva pulcritud
de la vibració d'una corda ben tensa.

Quan seguim àgilment, amb un cor que no es cansa,

qualsevol cosa viva dins nostre o en el món
-llama o ocell, temps de turment o d'esperança-
fins als termes supremes on tota boira es fon,

una sagrada esgarrifor, de mort o crisma,
ens pren, de veure allò, com nosaltes vivem,
tornar-se gra de pols que es perd en un abisme
enllà dels nostres ulls i de la nostra ment.

Com un espai, profunditat vertiginosa,
tu ets per ella, cenyint la vida tremolosa,
renaixement de tot morir, nord de tot rumb.

Clarejat massa vasta per la nostra mirrada!
Alegria de l'ànima que sent, enlluernada,
Déu entorn nostre, com un abisme de llum!

*...we are such a stuff
as dreams are made on. And our little life
is rounded by sleep.*

I
Un capatard d'octubre, silencios i clar,
jo vaig lluny, sol, pots ser cantant, boscos enllà.
L'aire, ardent com un vi, perfumat de resina,
m'infon una alegria serena i cristal·lina.
Caminar, voluptat de caminar ...

En un retomb, enlluernat de tanta altura,
descobreixo, ondulant en la llum, la planura,
vasta i humana terra retallada als meus peus,
d'estepes, de camins, de poblets, de conreus ...
L'home coneix la seva envorjadura

cara a cara amb la glòria dels amples horitzons.
Davant la plana immensa, que té una boira al
fons,

II

No tots els àngels són iguals, ni els llibres. Uns,
de pàgines roents de lluita i aventura,
són murmurats per àngels lluminosament bruns
que esborren amb la veu la sang de l'escriptura.

Altres, com àngels de retaula, van cantant
un llibre de flors com una primavera,
i l'alegria els fa la gràcia més d'infant,
més blaus els ulls i més blonda la cabellera.

Altres duen la glòria de l'alba entorn del front
i té la seva veu un tremar de pregaria;
així s'eleva, dels jardins closos del món,
una vida secreta, serena i solitària.

Altres sovint es posen la mà damunt dels ulls,
com aquell que medita, o divaga, o reposa;
sominuen i es distreuen, quan han de girar fulls,
com si el seu llibre els fes pensar en una altra
cosa ...

O tu, que encens la llum sobre cada semença,
àdhuc sobre el gra bord que no llucarà mai,
¿quina llum trobarem en la nova naixença
sense sentits ni cos, nus enmig de l'espai?

Invincible infinit de la teva presència!
¿Com et saben els morts en aquella altra llum?
¿Eis per ells, si es recorden d'una antiga
existència,
aparència, música, corporeïtat, perfum?

Jo voldria sentir-te, suprema companyia,
com sento la meua ànima quan, amb els ulls
tancats,
s'enduu les meves àncores un riu de claredats.

Enlluernada mort que la vida somnia,
¿guardes per a l'Instant de sentir-nos deserts
en una pau semblant uns altres ulls oberts?

MÀRIUS TORRES 2

amb silenci, entorn, d'una altra immensitat;
i tota la vida és camí de soledat.
?No sents, cor meu, la soledat de les estrelles
dins l'ordenació que ha constel·lat el cel?
En la nit de la terra, de fosca més rebel,
les ànimes estan ordenades com elles

on tot no podem
comprendre
on la vida, sense sense cendra,
refeta, radiant, e tinent per l'infinit.
Tenim set de tot se esperit;
on la vida, sense sense cendra,
refeta, radiant, e tinent per l'infinit.
Tenim set de tot se esperit;
on la vida, sense sense cendra,
refeta, radiant, e tinent per l'infinit.
Tenim set de tot se esperit;
on la vida, sense sense cendra,
refeta, radiant, e tinent per l'infinit.

Sé que hauré d'oblidar, per poder-te
comprendre
les paraules que he après amb la carn d'aquest
món
o Déu silencios, que de música i cendra
ordenes un llinguatge darrera del meu front.

I és sol mi mateix que em sembla cega i vana
com una àguila viva dintre d'un pou colgat,
aquesta opaca, estèril, borda paraula humana.
Tu tu tal volta comprens el jou que ens has donat.

Fragil arpegí, acord de la teva arpa immensa!
menysprea-la, potser seria més que un crim.
Però jo vull fugir d'aquests mots on morim

i somniar la llengua d'una major naixença
on sigui cada síl·laba com el batec d'un cor
fent ritme en el torrent d'una sang que no mor.

- 22 -

- 19 -

com la que vela els llunyedars de la memòria,
la meva ascensió pren un gust de victòria,
s'expandeixen els meus batecs pregons.

Si m'haguéssis fet néixer gra de blat,
que seria senzill d'arribar a ser una espiga!
Lucar, créixer, florir en l'aire assolat,
entre oliveres, en una terra antiga.

Si m'haguéssis fet néixer raig de llum,
aquesta llum, Déu meu, que a tu no t'enlluerna,
m'hauria estat donat de no triar el meu rumb:
el meu destí fóra una recta eterna.

Però m'has creat home, fecund, fort,
Has obert un camí a la meua mesura.
I a cada instant he de buscar l'estel del nord
en la nit nostra, viva, però obscura.

Tinc por-tinc confiança. Servitud
no hi hauria més dura que la de l'home lliure
si, tant més fatigat com més s'hagués perdut,
poguéss perdre el repòs del teu somriure.

- 26 -

- 31 -

85. La lectura dels àngels

I Enlaire, molt enlaire, on acaba l'atzur
i l'aire és una llum que el Misteri perfuma;
on de l'òrbita baixa d'aquest planeta impur
ni l'onda greu arriba, ni l'etèria escuma;
en l'absolut silenci que fa el repòs de Déu,
en una pau diàfana com una aigua adormida,
àngels, vestits d'un blanc més fulgíid que la neu,
llegixen cadascun el llibre d'una vida.

Cada mot dels seus llavis, travessant l'univers,
vola cap a un destí com un ocell de presa;
quan s'aturen, marcant l'acabament d'un vers,
una ànima vacil·la, com en el buit suspesa.

-Car, del sí de la mare fins al batec final,
la nostra vida, any per any, fibra per fibra,
és només l'eco d'una paraula angelical
que, davant del teu, va llegint en un llibre-

- 27 -

- 30 -

un impalpable àtom d'encens.

Crema-hi, encara, amb un bes pal·lid,
Vespre, rei dels perfums serens!
Vina a impregnar-la del teu halit,

que s'endurà el vent de la nit.

Freda i feixuga, no la irisa
cap joc de llum o d'esperit.
És una pols amarga i grisà
cada instant fou un gra de blat.

Cendra de flor, cendra d'espina,
dhaver cregut, dhaver estimat,
per a moldre aquesta farina

tota la cendra del meu jorn.

Com una ofrena dolorosa,

Vespre, a l'hora del teu retorn,
et porto, en una almosa, fosa

- 23 -

- 81 -